

DÜŠEVNI LIST

Mêsečne verske novine.

Vu iméni prêkmurske evang. šinjorije reditel
i vďávník: FLISAR JÁNOŠ, Murska Sobota.

Rokopisi se morajo v Puconce pošilati.

Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ Puconci.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvonstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Izhaja ednók na mêsec.

Naprejplačilo gorivzeme vsáki ev. dühovnik i vučitel.

Mi známo.

Kak nespametno se glási, či čujemo gúcati, gda lüdjé tak lahko mišelno právjio „mi známo“. Eden môder je ednók pravo: „Mi ne vêmo i niti ne bomo znali“. — Jas vidim, ka vu Sv. Pismi so vnôge prilike dáne, kelko nespametnosti leži vu eti rečáj, či lüdjé právjio „mi známo.“ Tak pride k Jezušu te zevčeni Nikodemuš i z tém začne svoje zgučávanje ž Njim: „mi známo.“ Na tó zadobi eden takši odgovor od Jezušá, šteri je zobé i roglé méo, na štero z toga zevčenoga Nikodemuša niti réden šolár ne ostáne, ki se nevê zdaj ni na právo, ni na lêvo obrnôti. — Židovski theologi so mislili, gda je Jezuš toga slêpoga zvráčo (Ján. 9, 24.) od Jezušá, „Mi známo, ka je ete eden grêšnik!“ Edna drúga tákša prilika je v Mátaja, 22, 16. — Vu vsê eti prílikaj se je tó: „mi známo“ vöpokázalo za neznánost. Pavel apoštol, ki je ednoga hipa sam vu toj neznánosti bio, je za takše prázne glavè, štera kaj znati mislijo i dönok nika ne vejo, eto rêč nüco: „nadúti.“ Jas samo na I. Kor. 8, 1—2 ščém pokázati gde erčé: „... znanost nadúva“ i včasi na dale právi: „či pa što štima, ka kaj zná, tákši je ešče nikaj nej spoznao, kak trbej znati“. Ali I. Tim 6, 4: „Té je napihnjeni i nikaj nezná, nego blázni okôli spitávanja i rejčnoga boja.“ — Pri takšem more obrvim do toga pridti, ka njemi Jezuš erčé: „Ti neznaš, ka si tí nevolen i smilni,

i siromák, i slêpi, i nági“. (Ozn. 3, 17). „I méra pôti so nej poznali.“ „Tej pa, ka neznájo preklinjavajo...“ (II. Petra 2, 12.) Ja, nadútoš, tó je velika nevolá. Či se edna mála piknja nadúje, té de žnjé edna velka *nulla*. —

Gda so ti môdri z sunčnoga shoda v Jeruzalem prišli, so tam za toga nôvo-porodjenoga židovskoga kralá pítali. Herodeš je te popovske vládnike i pisáče dao prizvati. Ja, oni so znali, ka: „v Betlehemi Jude.“ Ali tó znánje je tak malo živo vu njih, ka so niti eden stopáj nej mogli dale pridti z mésta. Špartánci so ednók v Athen prišli, gde vu theáteri je vsakši dôbo mésto. Skoron žé kesno pride notri eden stári athéneec i išče mésto za sedeti, ali nindri ne nájde. Na tó špartánci goristánejo i njemi dájo mésto. Athéncom se je tó preveč povidlo, ali vó je zišla rêč: Ja athénci *znájo*, ka se šika, ali špartánci *činijo* tó. V ednom verskom listi eden písátel etak piše: „On, ki eta piše je túdi eden od ti strokovnjákov, ali bôgše bi bilô, či bi nej bio, naj bi se rêšo od znánja preklénstva, štero nindri ne težil tak močno, kak tam, gde se za Bogá i Kristušá ide. Ár znánje tak nasiti i za domišlenoga čini človeka, ka mišlénja prázni mehéri ne dopústijo se odlôčiti i do smrti betéžnoga činijo.“ Zátó bojdimo ponizni i ostanimo vu nespametnosti Sv. Pisma, štero je itak dosta modrêše, kak vsa naša znánost i zevčenost, ali prázna nadútoš. Biblia nam naj bode: te prôste ABC-ske

knige, štere nam stálnost i môč dájó i se včimo žnjih, naj:

1.) „*Mi známo*, ka je Boža sôdba pravična.“ (Rim. 2, 2.)

2.) „*Jas znam*, ka ne prebiva v meni, tô je tô vu mojem těli dobro.“ (Rim. 7, 18.)

3.) „*Mi známo*, ka vsáki práznik, ali nečisti, ali skôpi nema mésta v králestvi Kristušovom i Božem.“ (Efez. 5, 5.)

4.) „*Mi známo*, ka se ne spraviča človek z del právde, nego po veri, štera je vu Jezuš Kristuší.“ (Gal. 2, 16.)

5.) „*Mi známo*, ka je naš štári človek žnjim vréd rozpéti, naj se preprávi tělo grêha; da mi več ne slúžimo grêhi.“ (Rim. 6, 6.)

6.) „*Mi známo*, ka smo nej z skvarjenimi stvármí, z srebrom ali z zlátom odkúpleni od márnoga našega žívljenja od očév dánoga, nego z drágov krvjôv, liki z nedužnoga i neoskrúnjenoga ágneca Kristuša.“ (I. Petr. 1, 18.)

7.) „*Mi známo*, ka cimper od Bogá mámo, hižo brezi rôk napravleno vekivečno vu nebesaj.“ (II. Kor. 5, 1.)

8.) „*Mi známo*, ka vu sebi jakše blágo mámo, nebesko i obstojéče.“ (Žid 10, 34.)

9.) „*Mi známo*, ka dén Gospodnov pride.“ (I. Tess. 5, 2.)

Pozvánje krščeníka v veškóm žívlênji.

Če od pozvánja krščeníka v tŭvárištvi veškoga žívljenja ščémo premišlávatí, te pred vsém pokazati moremo, ka je veško žívljenje, v kom je rázloček med žítkom v váraši i na vési.

Ně v lŭdej! Lŭdjé so vsepovsud ednáki, jestejo eti i tam dobrí, kak hŭdí. Jeste pa eden velki rázloček v žítki sámom, v tŭvárištvi lŭdí.

V ednom váraši telko lŭdí živé vkŭper, ka se nemrejo med sešom poznati i eden za drŭgoga se brigati. Celô edne i iste velke stanovánske hiše prebíválci so si tŭhínci, ki se nájvečkŕát niti ne pozdrávľajo. Zná se zgodítí, ka se v ednom stanovánji nikák s smrtjôv bojŭje, ali pa že mrtev leží, v drŭgom stanovánji iste hiše pa popévajo i pléšejo. Eti v váraši se te človek med velkov vnožinov prebíválcev spoj zgŭbí. Od nikoga je ně odvísen, nišče ne gléda na njega, nišče ne spítáva, ka dela, kak premišláva, kak živé.

Sploj nači je tô v naši veški prilíkaj. Na vési vsakši pozna vsakšega, njegve držínske razmere, njegov čéli žítek. Nišče nemre tak zakleniti dvér svoje hiše, ali pa tak zastréti svoji ôken, ka vés nebi znála od njega vse, tŭdi ona, štera bi on rad pred drŭgimi skrio i zatájo. Eti — v tŭvárištvi veškoga žívljenja — nega nikše skrivnosti, vse je očívesno. Človek je več ně sam,

Ori.

(Párno zgovárjanje med Andrivom i Bělom.)

Andráš: Serus, Běla. Da sem te že dugo ně vido?

Běla: (Sekero má na pléčaj) Bôg dáj, Andri, zagvŭšno sva se že dober čas ně naišla.

Andráš: Kama ideš?

Běla: K-Gjuríji ídem, ščém ga nika prositi.

Andráš: Ka ga pa ščéš prositi?

Běla: Vô bi rad vsékao pred hižov stojé či orêh.

Andráš: Vôvsêčti ori? Pa zakâ?

Běla: Zátó, ár mi je že tri léta nika sadŭ ně rodio.

Andráš: No tí si uprav hitro z-sôdom gotov. Ka pa či to štrto leto prinesé sad.

Běla: K tomi rávno nemam trôšta. Ori ne ma návade figolêrivati. Redovno vsáko leto má šegô roditi. Či rávno to edno leto kaj poménka,

to drŭgo že obílno vô doprinesé. Ali kak je viditi, naš stári ori je že spoj doli povedao roditi. I da nerodí, ga vô trbê vsêčti. Tí tô dobro znáš, ka i svêto písmo tŭdí právi, štero drêvo sáda neprinesé, se vô vsečé i na ogen vrže. Ně istina? (Malo se posmehé).

Andri: No či sva že pri bíblíji, morem te opôtití, ka se té reči v prvój vrstí na nás'právijo.

Běla: Znam, ka se lŭdí dostájajo.

Andráš: Tô sem jáko rad, ka si té reči napŕe prinesao. Vardenimo tak sami sešé, kakši orêhi smo mí? Kakše drêvo si tí, i kakše sem jas?

Běla: Hm... kakše... véndar pa dônok ně tákše, štero bi vô trbêlo vsêčti?

Andráš: Z-rečjôv, sešé za dobro drêvo držíš?

Běla: Zakâ bi ně bío dobro?

Andráš: I z-kém máš tô posvedočítí?

Běla: (Na prstaj računa) Ne krádnem, ne

za šteroga se nišče nebi znéno, nego cěla vés ga gléda i sprevája vsakše njegovo djánje. Vsakšega človeka žitek je eti edna odprěta kniga, v šteroj cěla vés čtė hvalěča tá, štera se nje vi dijo i kárajōča ona, štera se njej ne dopádnejo.

K tomi se pridrŕži zdaj živilěne vsakšega človeka: tákši biti, kak vsi drŕgi. Človek nosi v sebi oni prirojeni stráh, náčiši biti, kak njegvi bližnji, svoje poti hoditi, nikaj od drŕgi zōseb-noga biti. V vsej njegvi djánjaj i činěnjaj ga sprevája ono spítávanje: ka mislijo od méne drŕgi, ka gučijo od méne v vési? Človek se te pašči tak činiti, kak vsi drŕgi, ali pa kak nájveč lŕdi v vési, človek se pašči podvržiti se onomi premišlávajŕi, onomi dŕhi, šteri v vési kralŕje.

S toga zná z edne stráni eden velki blagoslov shájati, z drŕge stráni pa edna velka nevarnost — spoj po tom, kákši dŕh kralŕje v vési. Na ednoj pėldi z vsákdeněšnjega žitka lejko obōje vidimo: Če je v ednoj vési návada, ka v nedelo more od vsakše hiše bár eden v cėrkev iti, te veško tŕvárištvo nede trpelo, ka bi se što prōti njegovj návadi pregrěšo. Od tiste hiše do te že „gučali v vési“. Ali če bi se ránč v etoj vési razširilo ono premišlávajenje, ka človek s tem, ka v nedelo k Božoj slŕžbi ide, že zadosta včini svojoj verskoj dužnosti, ka s tem že dá Bōgi, ka je Bože, te de se ránč eta vés zburkala prōti onomi, ki bi več ščeó datí svojoj dŕši, ki bi edno vékšo, globšo pobožnost kázo, kak drŕgi,

ki bi bōgši kršćenik ščeó biti, kak pa tō vés za potrebno drži. Od etoga človeka do pá „gučali v vési“. Kak štěč je tō nē prav, ali tō je žé tak, ka se prōti dŕhi, šteri v ednoj vési kralŕje, nišče nesmi i nišče nede vŕpo se pregrěšiti, ki nešče ali ki nema batrivnosti zameriti se veškomi občinstvi.

Če je zdaj dŕh vési dŕh istine, lŕbėzni i trėznosti — dŕh kršćanstva, te de vnōge zdržo na pōti poštenoga kršćanskoga žitka že oni stráh pred drŕgimi, že ona bojazen, ka do od njega gučali v vési, že ona skrb, tákši biti, kak vsi drŕgi. Če tŕdi známo, ka je právo kršćanstvo nē dŕh stráha, dōnok moremo pozdraviti ono zdržavajōčo mōč zdravoga veškoga žitka, štera v ednom váraši nikdar nemre etakše oblásti zadobiti nad človekom.

Z drŕge stráni pa nega za človeka vėkše nevarnosti, kak če se razširi v ednoj vési dŕh nėsikosti, hŕdōbe i razvŕzdanosti. Čē edna cěla vés zgŕbi svojo versko-morálno podlāgo, li rėd-ko šteri de meo te telko mōči, ka de se obráno onoga dŕhá, ka de vŕpo svojo pōt iti, pōt poštenjá i čistosti v ednom razvŕzdanom tŕvárištvi. To je kmična strán, to je nevarnost veškoga žitka.

Ka je zdaj pozvájje kršćanskoga človeka v tŕvárištvi veškoga živilěnja?

Jezuš nás s tem postávi med naše bližnje: bojđite sōl zemié, bojđite svetlost etoga svėta! Jezušovi nasledniki se nikdár nesmijo zadovoliti

norim, ne vmorim nikoga, nepsŕjem, krívo ne svedočim, nē sem pogan . . .

Andráš: Na samo dale guči!

Béla: (malo prestráhšeni) Pa — pa ešče nikoga neogrízavam, i drŕge hŕdōbe ne činim.

Andráš: Jeli je pa te stári orėh kradno?

Béla: Čŕdno pítanje, kakda bi kradno?

Andráš: Ali je noro, ali vmárjao?

Béla: Vė je on drėvo.

Andráš: Povė li njegovje grėhe, bine.

Béla: Grėhe . . . bine? . . . Nē je tō zadosta velki bin, ka nerodí sáda.

Andráš: Tak? — Čŕdno si premišláváš. Orėha bin je tō, ka nerodi. Ti pa od sėbe držiš, ka nekrádneš, ne noriš, ne vmoriš i že se za dobro drėvo držiš. Ali tō pa nepitaš od sėbe, či sád rodiš.

Béla: Sád? (čŕduje se).

Andráš: Tō, tō, jeli rodíš dober sád?

Béla: (Odkrito govori) od toga sem si pač ešče nē jáko premišlávao, ali tak mislim, ka vėndar dōnok kaj rodim!

Andráš: No povė mi edno dvá!

Béla: No počákaj edno malo! Ono vze-mi . . . ka naj povém? (míslí si) . . . Hodim vu cėrkev.

Andráš: I komi hasniš z-tém?

Béla: Da mi čŕdna pítanja dávaš. Hm . . . hm . . . tak mislim, ka sebi.

Andráš: Jeli pa orėh tŕdi sebi prináša sád?

Béla: Ka bi! Orėh vsigdár drŕgomi rodi.

Andráš: Viš, té odgovor je že nē dober!

Béla: Včasí v mošnjō tŕdi vržem pėneze. Viš, včasí človek tákše pėneze má, za štere bō-toš nika nedá. Jas tákše vsigdár v-mošnjō pŕstím. Z-rečjōv aldŕjem.

Andráš: Ori tŕdi tákši lōši sád prináša?

Béla? Pravico máš, tō je uprav lōši sád . . .

z žitkom i razmerami tákšimi, kakše so, ešče menje se pa sméjo dati voditi od kogakoli, ár je za kršćanskoga človeka Jezuš ta pôt, po šteroj vsigdar iti more i Boži düh ona môč, od štere se vu vsém ravnati dati more. Na razmere veškoga živlénja obrnjeno se tó právi: eden človek, šteri na tó gléda, ka delajo drúgi i šteri s stráhom spítáva: ka náj činim, naj nede „vés od méne gučala“, náj se prôti veškomi premišlávaji i dühí ne pregrêšim — je že zatájo Jezuš! Kršćanski človek more meti telko batrivnosti, ka de šô po toj právoj pôtí, štero njemi dühna vést káže, tūdi če de tam spoj sam, tūdi če de se vsém zamero, tūdi če de se čela vés povzdignola prôti njemi, ár náčiši, ár bôgši ščé biti od drúgi. Nega bole nevolnoga stvorjénja, kak človek, šteri strahopetno zatají svoje mišlénje i občūténje s stráha pred drúgimi. To je tē prvi tál kršćanskoga pozvánja v veškom tŭvárištvi: iti po toj vòskoj pôtí i nej se dati zapelati ali strážití od ešče tak velke vnožine oni, šteri po toj šŭrkoj pôtí hodijo.

Tô drúgo je pa: krêpiti to zdravo, to pošteno, to kršćansko premišlávaje v vési, delati na tom, náj se zbŭdi v vési eden nŭvi düh, te zdržávajôči düh kršćanstva. Svéta dužnost kršćanskoga človeka je, bojŭvati se prôti vsakšemi dühí, šteri je nê Boži düh i bojŭvati se prôti vsém, kí svoje bližnje ednomi drúgomi dühí ščéjo podvrçti, kak dühí kršćanstva.

Drúgo mo iskao. — No že mi je v-pamet prišlo. Nê dávno sem si kŭpo eden Nŭvi Zákon.

Andráš: Z-tém si komi včino dobro?

Béla: Komi, — onomi siromáki, kí ga je odávao.

Andráš: Kelko si dao za njega?

Béla: 15 dinárov.

Andráš: Jeli je on Teštamentom vrêden 15 dinárov?

Béla: Ka? ešče so njemi táble več vrêde. Niti si nemorem premisliti, kak ga morejo tak fal dati?

Andráš: Z rečjov, vŭ se pokáže, ka je bole z-tebom včinjeno dobro, nê pa ka bi ti činio dobro.

Béla: Lehka bi tak bilo! — Iskao bom drúgi sád.

Andráš: Vê ti jas pomorem, ár vidim ka ti teško ide delo. Gda vgojndno gori stáneš, nájprve

Jezušov naslednik svoje apoštolske pozvánje samo tak spuni, človek je samo tak sŭl zemlé i svetlost etoga svéta, če spuni tŭ svoje: bojŭje se prôti vsemi hŭdomi, jrŭši vse stáro, zida pa tŭ nŭvo, dela na ednom nŭvom tŭvárištvi, na občinstvi ti svéli. D. Al.

Znamênje práve vere.

Na ednom gyŭlêši tí slobodnogamišlenja je govornik naznano svojim poslŭšávcom, ka po gyŭlêši vsakšemi dá odgovor, či bi štoj kakše pitanje meo. Po skončanji njegovoga napredávánja je eden delavec se proso za rêč. „Tri lêta je že tomi“, erčé „ka je vu našem váraši nê bilŭ zbožnêšega človeka od méne; moji bini i nerédnost so mojo hišo za právi pekel napravile. Zdá pa nega vu celom váraši blájženêšega človeka od méne. I tŭ je sád Kristušovoga evangelioma, šteroga vi tajije. Ovo tŭ je moje pitanje. Ka nam znáte vi mesto toga dati, štero naj rávno tákši náshaj doprinesé, kak on? — Te govornik je nej znao nikaj odgovoriti, mogo je mučati. Prôti etoj pravici je nê znao nika ednáko vrêdnoga pokázati. Te delavec je najšo to právo vero i ona je sád prinášala.

Nikák je ednŭk edno ženo pito: „Povête, je tŭ istina, ka si je vaš mož svojo vero premejno?“ — „Nej“, odgovori ona, „nego vera je mojega možá spremenila. Dosejgamao je nej meo, zdaj pa má vero. I ona gvŭšno dobra more

daj Bŭgi hválo, ka te je gori zbŭdo i prosí ga naj ti blagoslov dá na cêli dén.

Béla: Morem pravico vadlŭvati, ka sem do tega mao tŭ rávno nê činio.

Andráš: Ka pa te činíš?

Béla: Skoron nevém... Nažgém si edno pipo dohána i za delo primlem.

Andráš: Mogŭče se brigaš med dnévom i obravnávaš se z hasnovitim mišlénjem? Mogŭče gda te prigledávaš betežnike, ostávlene sirotice?

Béla: Na tŭ jas bogme nemam časa.

Andráš: Kapa tak delaš cêli dén?

Béla: Od gojndne do večera delam.

Andráš: Po deli si pa jellbár doli lêžeš?

Béla: Tŭ pa nê. Viš jas sem tŭdi človek, nemrem se zadovoliti samo z delom. Malo se tŭdi trbê razveseljávati, — jeli bár? Po večeráj šegŭ mam doli pognati po pŭ-pŭ litri vína, z-šteroga včási dvá bodeta.

bidti, či ednoga tákšega človeka srcé tak spre-
meniti zná.

Samo Jezuš Kristuša evangelium zmore tak
spremeniti človeka, ka na mésto hŭdôbe čistôča
srcá, lŭbézen mesto sebičnosti, na gizdost i na-
dŭtost poniznost, i mésto psŭvanja i preklinjá-
vanja molitev i Bogá dičenjé posadi v srcé i
dŭšo našo i prináša dober sád, ár: vera naša je
ta obládnost, štera ete svét obláda.* (I. Ján. 5, 4.)

Žitka boj.

Nej začétek, nego konec
Koronŭje žitka boj.
Ti dokončaj, zmožen Sodec,
Vero mojo, Jezuš moj!
Či sem te znao spoznati,
Darŭj mi vŭzdržati,
Naj gda ednôk mam zaspati,
Znam vero v Tebi skončati.

Dáj naj bodem kak pečina,
Štera v burji obstoji,
Naj ni nôč, ni globočina
Me vu Tebi ne zdvoji.
Ti boj moja obramba,
Trdi grád, stálna hramba,
Zorjenica mojoj pôti,
I tak hodim Tebi prôti.

Dáj naj zdržim vse, ka ládam,
Ka je Tvojga Dŭhá dár,
Naj ponôvne moči vdáblam
I ne pomenkam nigdár.
Zdrži mi plamén vere,
Naj gori na vekveke,
I naj Te vu vsakšem hipi
Vadlŭjem vu etom žitki.

Jezuš daj, naj se Te držim,
Kak ovčica pastéra,
I se v Tebi močno vtrdim
Do nebeskoga méra.
Té či pride smrtna nôč,
Obdrží me Tvojga môč.
Ár ka sem vervo vu žitki,
Vido bodem ednôk v diki.

SILVANUS.

Nika od zvŭnêšnje missie, ali od povrnênja poganov.

Vkŭp postavo Flisár Jánoš.

Edna mála biblinska ženskica.

(Kêp z-zvŭnêšnje missie.)

Edna mála kitájska deklina, po iméní Haru-
Saki, se je domô paščila z-riže njive, gde je celi
dén paščlivo delala za tak málo pláčo, štero v-
pênezej niti nemre vŭpovedati. Záto je tak vrlo
delala, da bi z-delom znôva i znôva štela za-

Andráš: I v-nedelo?

Béla: Po nedelaj si ešče več dovôšči člo-
vek. Teda po litri začnem. Kártam se tŭdi rad.

Andráš: Z-rečjŭv tŭ so tvoj sád?

Béla: No záto nê celŭ. Jestejo vŭzétja
tŭdi. Na példo denem eto ednôk sem na spré-
vodi bio. Tak se mi je prehladila gláva, ka eš-
če vse!

Andráš: Z-rečjŭv, tŭ je tvoj dober sád?
Premišlávaj si li dale. Misli sebé za drêvo. I či
bi zdá prišao iskat vért na tebi sád. Ka bi nai-
šao. — Tŭ ka delaš celi dén, ne račúna. Drêvo
tŭdi rozpŭstšáva korenjé. Má zeléno listje. Vaš
ori je tŭdi nê posêhno, sirŭvi je, zeleni se, sên-
co drži i dŭnok si nê zadovolen žnjim.

Béla: Bogme previdim, ka pravico máš.
Či bi gosp. Bŭg na mojega žitka drêvi tŭdi sád
ziskávao, rávno bi tak meo činiti, kak jas: Se-
kero vzéti napré.

Andráš: Gospodin Bŭg je bole potrplivi,
kak pa ti, dopŭsti nam vrêmen na pokŭro, čá-
ka naj rodiš sád, nê samo ti, nego mi vsi.

Béla: I gde, i gda se začne sád roditi?

Andráš: Pri požalŭvanji grêhov i ômur-
nom čtenjê svétoga písma.

Béla: Zahválím ti, Andri, za zgovárjanje.
Dosta sem se návčo žnjega. Ka naj i ti sam vi-
diš na meni, nakeliko me je obhodilo tŭ zgo-
várjanje, ne vsečém vŭ orêha. Trôštám se, ka
de rodio sád i vŭpam se, kaj i Gospodin Bŭg
ednôk pri meni tŭdi dober sád náide. Servus
Andri! — F. J.

Ka morem činiti za Dŭševni List? Na-
prêpláčam na njega! Drŭgim ga tŭdi poráčam!
Pŭleg moje mogočnosti ga podpéram, naj k-
srmaškim, raztorjenim mojím verebratom more
tŭdi prihájati i vu njih krepiti vero ino evange-
ličansko ogvŭšanje!

hváliti rodiťelom, ka so jo pri rojstvi vu žítki niháli i nê so tak včínili žnjôv, kak nájveč kitájski siromaški štarišov šegô má číniti, ka porodjene deklinice ne zhráni gori, nego je vö lüčijo na smétje. Haru-Saki či je glih lačna i trüdna bila, ali záto je dónok dobre vôle bila, posmejávala se je, kak sprotolétje, štero je svoje násladnosti Haru-Sakiji tüdi pouřijalo. Domô idôč se je sréčala z-šéiájôčimi, ki so z-Hankave prišli v-teh-ogradčেকে. Kak so kre njê tá ši lépi, beli gvant noséči lüdjé : eden zviššega réda bodôči, lépoga zrása gospôd, s-svojev lépov visikoga zrása tûvárišicov i edna niššisa gospá, — Haru Saki je je bojzljivo glédala, kak je je pa za sehom nihála, nazáj se je obrnôla i glédala je té tühince. Z-gospodine krščáka je dolí spádnola nikša béla krasnost. Haru-Saki je hitro tá běžala, gori je vzéla i v-rôke jo je dála gospê, štera njê je z-prijaznivimi rečámi zahválila na slüžbogotovnost. Gospé reči je Haru Saki nê razmila, ali v-prišestnoj minuti je ta nisika gospá po kitájskom jeziki záčala güčati. erkôča njê : „Jeli nebi méla vôle z-menom idti vu Hankovo missionsko šôlo?“ Haru-Saki je nê mogla pregovorití, nateliko so jo obhodile té reči, z-kakšimi je ešče nigdár nišče nê güčao k njê. Za máli čas se je z-tühincov miloga poglêda nika malo obatrivila i právla je : „Vêm sem jas samo deklina.“ Ali ta niššisa gospá njê nadale razlága, ka je ona šôla rávno za deklina, tam se ona tüdi lahko navči pisati, četi i zvün toga vsáke féle hasnovito delo. Haru Saki je mislila, ka se njê senja! Med tém je tá prišao deklina oča tüdi z-riža njive, ki je odzajaj zaosto. Missie vučitelica je prosila deklina očo, naj bi njê tá dao tó deklino. On je jo na prvo reč tá obečao, govoreči : „Z-radostjov vam jo dam, samo si jo pelajte! Jáko veliki siromáci smo. Kamčibár de z-ednimi lampami ménje pri nás.“ Oča i mati sta brezi slobôda dale šla. Ta bogata gospá je pa zdá nateliko polúbila Haru-Sakijo, ka je v-missijonskoj šôli na sébe vzéla njê stroške.

Ta mála Haru-Saki je zdá tak vu honkovsko šôlo prišla. Nezrečeno blájžena je bila vu toj čistoj, rédnj, lépoj šôli. Hitro se je vse navčila. Med ročnim delom se je ščipk tkanjé tak dobro navčila, ka je li hitro péneze slüžila šôli. Včási se je i lépoj glásbi i popêvanji tüdi veselila, štero njê je nebeska radost bila. Ali ona misel, ka njéni dománji nika nevéjo od Zveličitela, koga lúbézen ona vu závodí vřiva i vse

bole spoznáva, je jo dostakrát obžalostilo. Ednôk je z vučitelkinjov obiskala rodiťele, ki so jo komaj spoznali i jáko so se njê veselili. Nika malo so se tüdi sômnili z toga závoda. Od evangelioma so zdá pri prvj priliki malo zarazmili. Bole deklina zvônêšnji tál, lepô počesani vlasjé, réden čistí gvant, no pa spečenjé, z-šterim sta je obdarüvale i štere je ona dnes gojldno spekla, je je interesséralo. Haru-Sakijo je bolelo srdcé, ka je rodiťele tam mogla povřiti vu nevolnoj bambus trsovoj hüťici. Ali kaj je nê vědla, vrêlo je Bogá molila za njê.

Sledi je ta bogata gospá Haru-Sakijo k-sebi štela vzéti vu Ameriko. Na on dén, gda so se na pôť štele vzéti, na tak dügo, dügo potüvanje i že so vu vsem k coj bilé pripravlene, je edna vučitelica Haru-Sakio z missionske šôle vö pozvála k-vrátam. Kak je vö stôpila, zaglédnola je tam svojega očo, vřétoga i zmantránoga. Te siromák je k-sebi zvao čér i pravo njê je : „Mati ti je betežna, nikoga nega, ki bi njê dvoro, dokeč mi na riž njivaj delamo, jeli nebi šla domô?“ Zdá so nastanole teške minute. Haru-Saki si je odebrati mogla : Jeli de domô šla, ali pa v-Ameriko z-tov bogatov gospôv? K-koncovi je zmá-gala vu njê materna lúbézen, štero je z-evangelioma vu sébe vcepila. Oprosila je vučitelico, naj mesto njê ide v-Ameriko njéna mála prijátelica : Wang Lili, ona pa domô vu rodiťelov hüťico. Vučitelica se je radüvala, ka je tá deklina vu tom krátkom vrêmeni tak krepko vero zadobila vu závodí.

Haru-Saki se je tak domô k-betežnoj materi povrnôla. Málo stanovánje je lépo, čisto grátalo, kak missionske šôle hiže. Za krátki čas je Haru-Saki z-svojimi rodiťelmi tüdi spoznala tühincov vero. Vê so té tühinci narédili žnji čéri tak čüdnô stvorjénje, štera z-ščipk tkanjom sáma več prislüži, kak oča i bratje navküp na pôli! Haru-Sakija betežnikov obravnávanje, dvorjenja glás je daleč razišao, tak da so jo v-dosta mésta zváli, kama so béle diakonise ešče nê mogle pridti. I kama je Haru-Saki šla, tá je žnjôv šla Biblia tüdi. K-koncovi so jo že povsüd poznali, kak biblinsko ženskico i dosta ji je bilô, ki so vu málo missionsko církev hodili, ki bi nigdár nebi naišli tá pelajôčo pôť, či bi Haru-Saki nebi prinela onoga znánoga áldova, ka se je domô povrnôla k-svojoj betežnoj materi mesto toga, ka bi z-bogatov gospôv v-Ameriko odpotüvala i vu bogáství plavala. Te bôgši tál si je odebrála, kak je tó Gospon Kristuš Márijí pravo. (Dale.)

Samo edno rěč!

Edna rěč, — tō je nikaj tak máloga, brezi vsakšega trüda.

Kelkokrát zaprávlamo vnōge rěči zaman, se lüčamo žnjimi. Ja dosta več, kelko bi pa odgovárjati znali. Ali či se ide, z ednov jedinov rečjōv ednoga spadnjenoga siromáka goripomočti, nikákoga poštenjé rěšiti, ednomi neblájženomi srdi kanec dati, — té nam je že edna rěč predosta. Človek, premislj si! : dostakrát je večna dobrōta, blájženstvo ali žalost, nevola odvisna od edne rěči, štero vōpověš, ali jo pa zamučiš. I tvoja vekivečna dobrōta ali pa jaj, je odvisen od jedine rěči Zveličitela na sōdni dēn.

Tū je eden sin, ki je zablōdo na žitka pōti i vu svojoj lehkomišelnosti je vu greha prepast, hüdōbo spadno. Ali on nazáj ide k svojimi oči i ga prosí: „Tvoj sin sem, rěši me od sramōte, zbōgšam se!“ Ali te oča je trde natúre človek, mržnjo i čemére nosi vu svojem srcē prōti svojimi sinē, ki je pred létami njemi žalost spravo. Očē vüsta ostánejo zaprēta, očinske oči ōmurne, srcē mrzlo. Nema za njega one edne rěči, štera bi toga spádnenoga siná goripomogla, njemi to zgübleno radost nazájdála. I sin spádne vu cáglōst, odide z roditelskoga dōma i z lastivnov rokōv si vzeme svoj žitek.

Tam je mládi zákonski pár. Prvi mēseci so njima puni blájženstva, radosti, veseljá, lübéznosti. Naednōk se vōpověj ta prva hüda rěč: ta mláda žena je bila, ki jo je nepremišelno távrgla; že eden nevē, kak je bilō. Ali ta hüda rěč je tá bila vržena, z nepremišlenosti, v náglōsti, v razburjenosti, niti jo je mogōče resnično nē štela vōpovedati, niti je nē mislila na hüdo. I tá edna rěč sprehodi toga drügoga srcē, kak oster, čeméren meč i edna rěč príde za drügov. Ta mláda žena občüti, ka je nepravico činila, ka je njēna rěč nemér občütila i poniči njēno cēlo blájženstvo. Dúšna vēst njē ne dá méra, sili jo toga razžaljenoga možá obinōti, z ednim küšom ga za odpüščēnje prositi. Ali njēna glzdost njē tō ne dopüsti, ka bi se ponizila i ona bi iskala odpüščēnje. To zgübleno blájženstvo nazáj prinesēčo rěč nešče vōpovedati. Začne se mržnja, srd i žnjim je vmorjeno blájženstvo, veseljé, radost, zadovolnost.

Tam eden nedüžen stoji pred sodnijov, ki se za volo edne kráje more brániti pred sōdom. Vsi svedoki i razmére so prōti njemi. Sa-

mo eden zná za stáлно, ka je te obtoženi nedüžen. Ali té eden ga mrzí, srdi se na njega i se veselí nad njegovov nevolov i sramotov. Krivo priségne na njega i z tōv krivov prisegov toga nedüznoga vu vōzo sühne — sebē pa vu pekel. Nē je štéo to edno rěč vō povedati, ka je te obtoženi nedüžen.

Tam se pá li dvá soseda tōžita za volo edne mejé, štera je komaj pō metra šürka. Eden je nē gvüšen čida je, ali vsakši jo za svojo ščē meti. Samo za volo pár vgrizájov tráve sta se svadila, štero je te drügi dolispáso. Edna hüda rěč je samo bila vōvedana, štera je med njima srd i mržnjo spráвила. I zdá se že lēta dugo tōžita. Že njima cēlo verstvo tánesé právda. Vsakši bi rad že tomi konec vrgo. Vu pogübel prideta, či de tak dale šio. Tō previdita obá, ali eden se nešče pred ovim poniziti i to edno mér prinesēčo, odpüščávájōčo rěč vōpovedati. Eden čaka na drügoga, tak dugo dokeč njidva právdivanje od vsega správi. Na klantoško palico prideta obá, z familijov, ženōv, decōv.

Edna rěč — samo edna rěč! Ah drági čítel, či zmoreš z tvojov ednov rečjōv, štero ti vüsta vōpovejo, drügomi pomočti včini tō. Či bi pa z ednov tvojov rečjōv drügoga vu nesrečo sühno, nepovē jo vō, zamüči jo. Z tōv ednov rečjōv lahko činiš drüge za blájžene, lahko spádnjene gorizdigneš, radost, veseljé, žitek správiš. Ali z ednov rečjōv tüdi lahko v prepast, nesrečo, nevolu sühneš drüge, ja vu smrt. Je vmoriš i z tém sam sebē sühneš vu pekel.

Ja za edne rěči volo lahko znáš zadobiti nebēsa, ali pekel.

SILVÁNUS.

Žé njemi je dao.

Ednōk se herceg Krištof z Bajorskoga nájde z ednim poznánim kmetom pred ednov kapēlov, kama je te herceg rad hodo Bogá molit i pita toga kmeta, ka bi njemi lahko dao, naj njemi vu kom na pomōč bode. „Oh visiki gospod“ erčē te kmet, nika mi vékšega nemrete dati, kak pa ka ste mi žé dáli.“ „Kak tō?“ odgovori te herceg. „Jas nikaj nevem od toga.“

„Ali jas znam“, erčē pá li te kmet. „Ar kak bi znao pozábiti, ka ste mojega siná rěšili! On je dugo časa po hüdi potáj hodo. Ali ednōk mimoidōči ete kapēle Váš je vido, ka ste Vi v njō stōpili.“ „Zdaj ga poglédnem, ka de tü délo!“ erčē i je za Vami notrišüto. Gđa Váš je vido, kak vrēlo Vi molite, ga je natelko prijélo, ka je on tüdi záčo moliti i od ete vōre mao je žnjega drügi človek postano. Tō Vam zahválím. Zató právim jas, ka mi nemrete nika vékšega dati, kak pa ste mi žé z tém dáli.“

Egzámen z verénávuka.

Nigdašnje lépo návado so ponóvili v G. Petrovci Paulík Jánoš tamošnji vréli verovučitel, gda so t. m. 4 ga očivesni egzámen z verénávuka držali. S tem so túdi napravili prvi stopáj, naj interesiranje roditelov pozovéjo na tisto zvézo, štera vu cérkvi reformácije je povsédik bila med Božov hižov ino šolov. Z ednim so pa példo pokazali, naj bi se pri drúgi šoláj túdi navájala eta v prvěšem časi lépa návada, da bi vu tom táli gvúšna poprěkna prebúdjénost nastánola z vezdášnje letargije. To edno veliko pozvánje naše je, naj kém bole vrélo spunjávamo tó zapóved: „Pústite otroke k meni prihájati.“ Luther velí: „Jeli je ně potrébno vsákomi krstšanskomi človeki že vu 9, ali 10 lét svoje starosti poznati cěli evangeliom, vu šterom je njegovo imé ino žitek?“ Bogábojazen je začétek i dokončétek vse módrosti, záto je potrébno osnávlati nam vu Bôgi se vúpajočo, ocelne móči, odložno generácijo, štera te plemeniti boj žitka batrivno zbojúje. Z naše stráni toplo pozdrávlamo g. Paulík Jánoša za njihov globoko premišlení obhod i od tekaja egzámena nasledújoča naznánjamo našim čtenjárom.

Evang. šolárje G. Petróvske dvózlóčne šóle so t. l. apr. 4-ga popoldnévi pod predsednikstvom g. Hári Lipóta okrožnoga dūhovnika egzámen meli z verénávuka; pri šteroj prilíki je 58 šolárov pokazalo, na keliko poznajo katekizem, biblijsko i cérkveno hištorijo ino cérkvene pesmi. Na ósvetnosti, na štero so ništerni dalěšnji li za volo nepretgrnjenoga deždžúvanja ně mogli priditi vu tróštanom računi, smo itak tam vidili g. petrovski kraj, š. odbor vu cělom računi pod predsedstvom Bohár Adama; pólég predsedújočega okrožnoga dūhovnika so nazóči bili Godina Števan dom. dūhovnik; nadale roditeљи, rod-bina, poznancl, prijátelji šole i za vse lépo se interesirajóči z Adrijanec, Stanjovec, Šúlinec, Lucove, Naradnovec, ešče z Ženavlja, šteri vsi so z velikov pazlivostjov sprevájali tekáj egzámena, k šteromi so otroci štirirédno prišli vu cérkev i pred oltárom si prevzéli mesto. G. okrožni dūhovnik so vu krátki návodni rečáj pozdravili navzóče i spoznávali cio ósvetnosti, potom pa oprosili verovučitelja g. Paulík Jánoša, naj vardévanje začnejo.

Otroci so dvoglásno spopěvali „Liki se divje mladike“ pesem, potom je Šarkanj Karol

2. š. l. zmolo „Svétí Oča, Ti z nami boj“ molitev. Zatém so otroci nakrátki naprědáli prepísano kojno, změs so cój slišěče primerne pesmi popěvali, naj z tém túdi potrdijo navčena. Vse- vkúp 23 pěsem so spopěvali. Po vardévanji so bilá túdi osebna samostojna solo popěvanja, 11 otrokov, pojbe i deklina, je popěvalo. Zatém so bilé deklamácije i popěvanja na dvá glása. „Skrb nosěči Bôg“ deklamálivala Kerčmár Jolánka, pri šterom so se ništerni do skúz genoli, ár tekst je jáko spodoben bio k njénoj na pō sirotinskoj bivosti. „Nasledúvanje Jezuša“, deklamálivao Kerčmar Lajoš. „Zdávnja i zdaj“, deklamálivala Lazar Jolanka. „Zadovolen síromák“, dekl. Jošar Štefan. „Nedela“ dekl. Lucu Milka. „Gde svét' Biblije nenájdeš“, dekl. Pondelek Jolanka. „Biblia“ dekl. Smodiš Karol, „Nainski mladénc“, dekl. Lucu Irma. „Na risáli“, dekl. Balek Irenka. „Svét“ dekl. Kerčmar Oskar. „Gda jas na nébo glédam“, dekl. Matuš Dežď. „Jezuš i mála deca“, dekl. Lucu Jolanka. „V nébo zastoplenje“, dekl. Lazar Irma. „Poj k Jezuški“, dekl. Kardoš Karol. „Moja mála vés“, dekl. Lucu Ida. „1517. okt. 31“, dekl. Novak Lajoš. Změs so otroci popěvali dvoglásno: „Oh Bôg, ki grěh odúrjávaš“; „Tebi kliče“; „Hodi k-nam, oh Dúh Svétí“, „Blagoslovi nás, Oča“ i „Trdi grád“ pesmi.

Zatém so okrožni dūhovnik gúčali od vkúpdelanja cerkve i šóle, od familije, od dužnosti roditelov, od potrébe morálnoga osnávlanja, od dūžnosti otrokov do roditelov, vučitelov ino cérkvi. Nazádnje so zahvátili roditelem i nazóči bodóčim potrplivost ino interesiranje, otroke so pa opomínali, naj si navčena zdržijo i vu vernosti obstojijo. Posebno zahválnost so vadlúvali vré- lomi verovučiteli. K zaklučitvi je Novak Gizela zmolila: „Domô mo šli že veselí“ molitev; otroci so pa spopěvali „kmične nóči temnost“ pesem.

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „Ár ste z milošče zveličani po veri, nej zděl, naj se što ne hváli.“ (Efez. 2, 8–9)

Postna predávanja. V Puconskoj cérkvi od postne prve nedele maó do Cvetne nedele vsáko nedelo zvón predge so meli dūhovnik postno predávanje pod etim titulom: Ka je tebí križ? Po predávanji je vsigdár bila edna deklamácija túdi. Deklamálivali so Sever Števan:

„Znášaj kríž notri do smrti“; Grabar Franc: „Nasledüvanje Jezusa“; Sočič Števan: „Samo krepki nosijo težke kríže“; Veren Kalman: „Pod kríža težkim bremenom“ i Šavel Tibor: „Jezusa neodpústim“.

Austrija. V Beči je v 1936 tom leti vse vküp 3042 lüdi prestöpiło v našo evangeličančansko církev.

Anglija. V ednom srmaškom frtáli Londona dela edna nástava znotrěšnje misije, štera koronüvanje kralá krája 12 ga tak posvetí ka na té spomin 23 000 f látov biblije rozdéli med srmaškimi familijami. — Pri koronüvanji kralá se bô dao pápež tüdi zastöpati. Znáno je, ka kralá proteštantne Anglije v proteštantnoj cerkvi koronüjejo i krao prisego položi na tó, ka veren proteštant ostáne.

Mrtelnost Máca 17 ga po dúgom, mirovno znášanem betégi je mrô v Leipzigi v 77 l. starosti svoje D. Dr. Dr. *Rendtorff Franc* v začétki dühov., sledi profesor vseučilišča. Svojega žitka najviše delanje je darüvao Gustav Adolf društvi, šteromi prvle zapernik, potom centralnoga društva predsednik je bio. Z neobtrüdlivim delom i z orétkov organizátorskov sposobnostjov je zozidao vö Gustav Adolfa društva veliko nástavo v diaspori. Ete delavnosti obstojéči spomin je leipzigska „Rendtorff hiža“, dóm teológüšov z zvönski orságov. — Marca 24 ga je mrla v Strukovci v 89 l. starosti svoje *Bakó Žuzanna, roj. Buza*, vdova bivšega tamošnjega vučitelja, verna mati i stára mati svoje lübléne familije, štera liki živa hištorija je živela mirovno med svojimi. Na Veliki Pétek smo jo sprevodili k počí ki med velikim táljemánjem. Š fitár Károly i Luthár Ádám dühovnika sta pri njénoj škrinji govorila tröštájöče reči; domáci igre khoruš je igrao plačne pesmi i bodonski cerkveni pevski khoruš je popévao turobne pesmi. — Aprila 13 ga je mrô *Vlaj Mihaj*, preštimaní trgovec v Ljubljani. Pok. se je 1876 v Vadarci (Bodonska fara) narödo. Soliden trgovec, príšüblení möž, našega Lista veren čtenjár je bio. Ohranimo ga v lepom spominí. Z Mačkövec Némét Ivana vdovica, rojena Bankó Franciška, se je v 82 lét starosti i po 24 lét túžnom vdovinstvi tek. mëseca 3 tjega dnéva po krátkom betégi z etoga plačnoga döla v bögšo domovino odselila. Një mrtveče kösti so 5 aprila, od vnögi poznančov, znancov prijátelov, častitelov i rodbine sprevájane na vekivečni počínek v mačkövski brütliv položene. Církevno Božo slüž-

bo i sloböd so g. Darvaš Aladár krížeovski dühovnik spunili. Tá pošüvana kríženica je v svojem žitki zadosta žalosti i britkosti prenosila. Po lüblénoga tüváriša smrti, kak vdovica je 3 odrašene siní ohránila tá. Žalüjejo jo z öm velike rodbine i prijátelov, dvé čeri z-zetoma, i desétero vnükov. Po cölom Prekmurji je poznana i pošüvana gospá bila, ár kak oštarjáškinja je od Möre do Monoštra dosta poznančov, kak dobra küharca veliko imé mëla. Dökeč je ešče železnice né bilö od Murske Sobote do Monoštra, je mačkövská velká cesta bila najkrátiša pöt i Magduničova oštarija stálna štacija, kama so se pötníci i foringáše radi notri povrnoli, ár je vsáki göst, siromák i bogátec pošteno vö bio obšüžení. Lepo starost i mirovno smrt. je zadobila. Gospodín Bög njej zdá že daj téli miroven počínek, düli pa vekivečni žitek vü nebésaj!

Ka növoga? Za Nobelovo nagradu bô letos predlágan vodja indijskoga národa Gandhi. — Itálija i naša kraljevina sta tesno prijátelstvo sklenila, zavolo šteroga so Francozi precej popájeni. Pri toj prilíki je italijanski kralj odlikovao Nj. Vis. kneza-namestnika z najviším redom. — Italijanski kralj v kratkom ide v Pešt, gde ga Vogriz velokv parádijov áčéjo sprejéti. — Nedávno se je müdio pri nas Dr. Beneš, prezident Čehoslovaške i graf Ciano, zunanji minister Italije, nadale izmet Ineni predsednik tórske vláde i Ruždi Aras tórski zvönešnji minister. — Blüzi Tržča na Storžíci je snega plaz zasípao 9 smučarov, ki so na vüzemski pondélek ščeli tekmo imeti. — Za novoga abesinskoga podkrála bô imenovani general Balbo, dozdašnji guverner Trípolisa. — V Hamburgi so Nemci na morje spüstili veliko ladjo, štera nosi ime naše prestolnice „Beograd“. Pri svečanosti je tam bio beogradski župan. — Po Pešti je hodo naš bivši kmetijski minister Dr. Frankeš, ki je za prijátelstvo med našo i Vogrsko državu pripravil pota.

Páriške novine „Echo de Paris“ pišejo, ka naša država zavolo nezadostne pomoči Anglije i Francije sklene pogodbu z Madjarsko i Némčijo. — V Newlondoni (Amerika) se je strašna nesreča zgodila: eksploderala je plínska cev v šoli i je 240 dece i učitelov zgübilö žitek. — V Španiji Frankova vojska pomalku toda güšeno ide naprej proti Madridi. — Cena pšeničel ide gori; Prizad je določo ceno 180 Din. — V Beogradu je mrô Dr. Srskiö Milan, bivši večkratni minister i ministerski predsednik, star 57 let.

Pod njegovim ministerstvom je potrđeni Protetantaki zakon i ustav naše cerkve. — Od 150 lét mao je nê bilô telko sprotolêšnjega deždža, kak letos.

Bôg je variváč sirotic. V Radmožanci je edna mála ev. deklina, Podlesek Helena sirotinska ostála, mrlí so njê starišje. Kak srmaško dête je na vês prišla. Lendavski ev. dŭh jo je z pomočjov prezv. g. pŭšpeka v ev. sirotišnico v Novi Pazovi spravo. Komaj je tam pár dni, ednoj držini brezi decé se je brzna deklíčka včasi povídla i sta že zaprosila od tutora dovolenje, či jo lahko za svojo lastno hčér vzemeta. Máta v Novom Sádi edno hižo i mehanično delavnico.

Krščanska lŭbézen po nekrščanskem tolmačenji. V Dobrovniku smo márc. 30 ga na večer počinek sprevodili 94 l. staro Cipott Ilono, rojeno v Sebeborcích. Na sprêvodi je više 100 lŭdi bilô. Kat. dŭh je nê dopŭsto, ka bi jo v kapeli na cintori, štera je (i zvon) po doblenoi informaciji občinska last, vŭodzvônili. Tô je za istino „lepa pelda krščanske lŭbezni“ (?)

Z Sobote. Kak vsákse leto, je túdi letos prirêdilo soboško ev. žensko drŭštvo na postne nedele dobro obiskane verske zadvečarke. Ga. Ružova so z velkim trŭdom návčili šolsko deco na pripravne deklamácije i igre. Dijaškoga dôma pevaki khoruš je vsákšo nedelo naprê dao po edno pesem, drŭgi gojenci so pa nastôpili z deklamácijami i z dialogi. Zvôn toga je ob vsákšoj prilíki bilô túdi predávanje držáno. — Naše ž. drŭštvo je pá posvedočiło svojo lŭbézen do Bože hiše z darŭvanjem ednoga perzijskoga tepiha pred oltár v vrêdnosti 6 600 Din. Ete dragoceni tepih je na okrás cêle cerkve, zôsebno ár je gmána odstránila od oltára ono leseno ográjko, štera je po nepotrêbnom lôčila stol Gospodnov od cerkve.

Dári na Dijački Dom. Z odvetniške pí-sárne Dr. Pintér i Dr. Fleck je dôbo Dij. Dom s kázenske zadêve g. Nemeč Viktora, urádnika 100 Din. Sapač Karolina, roj. Barbarič Brezovci 5 D, Banfi Štefan Pužavci 5 Din.

Turobni glási z Gornje Slávečke fare. Odselili so se zádni mesec vu večnost: vd. Kisilak Žuža, roj. Šárkánj iz G. Lendave vu 73 l. st., Valec Jánoš, samec, iz Sotine vu 26. l. st., Ivanič Franciška, roj. Kisilak, omožena, iz Dol. Slaveče vu 62 l. st., Boka Emilija, samska, iz Gor. Lendave vu 27 l. st., Dervarič Franc, oženjen, iz Sotine (mro med potjo iz M. Sobote domô v Pertočl) vu 40 l. st., Kočar Franc, vd. iz Sotine vu 86 l. st. — Naj počivajo vu miri i naj májo blážno goristanênje!

Konfirmacija decé na Gor. Slaveči. Na belo nedelo, áprila 4. je bila konfirmacija 12 lét stari otrok v našoj cerkvi. 22 dečkov i 19 deklic, vkŭp 41 otrok je vžívalo obprvim Krístušovo svêto večérjo. Dománji dŭhovnik, kak njihov veroučitelj, so deco pozdrávlali polek Ep. 2. Thess. 3, 3. na srcé so njim zvezali, ka tisti návuk Krístušov, šteroga so se včili, naj nigdár ne pozábijo i ono oblŭbo, štero so dnes pred cerkevnov občinov dolidjáli, túdi naj zdržijo i do konca svojega žitka verni ostánejo k tistoj veri, vu šteroj so bili enkrat okrščeni i dnes vu toj veri svêtoj potrđeni, ali si bojdí konfirmáilivani. — Vsi konfirmanduške so bili obdarŭvani z lêpim „Spômenek List“ om i túdi so se dálí deca slikati na spômenek etoga veséloga i velikoga dnêva. Ti bôgši vučenci so bili obdarŭvani túdi z Stárim Záonom, po številu 50, (ete svête knige je naša fara dobila za šenk od Dŭševnoga Lista) Po božoj slŭžbi je offertorium bio nabérani na Luther fond v Jugosláviji.

Glási iz Križevske gmáne. 17. márcá je mrla v Križevcih Gergar Franciška, rojena Hari v starosti 78 l.; 18. márcá je mrô v Kuštanovcih Rituper Adam v starosti 75 let; 20. márcá je mrô v Ivanovcih Pôrš Franc v starosti 65 let; 21. márcá je mrô v Pordašincih Kološa Mihal v starosti 78 let, 3. áprila je mrô v Križevcih Kŭronja Štefan v visoki starosti 84 let. — Dne 21. márcá je meo v Seli Božo slŭžbo evang. dŭhovnik iz Hodoša gosp. Heiner Géza. — Dne 4. áprila 1937. je bila konfirmácija i prva spoved naše evang. mladine, ki jih je bilo po številu 40 iz sledêcích šolskih okolišev: Križevci, Mačkovci, Kančevci i Fokovci. Mladina je pokazala lépo pripravlivenost i temeljito znánje v svoji veri. S svojim lêpim nastopom sta se posebno vŭpokázala Kutoš Marija z Križevci i Malačič Jánoš z Kančovec. — Na Gustav Adolfa podpornico je nabráno po vesnicaj: Kukeč 27·5, Otovci 38 5, Ratkovci 31 75, Pečkovci 24 5, Mačkovci 27, Košarovci 27, Ivanovci 12, Panovci 18, Prosečkavas 16, Pordašinci 2, Selo 44, Križevci 203·5, Kuštanovci 30; offertorium 52, dár konfirmandušov 47 D., navkŭp 600·75 Din.

Samovolni dári. Na goridržanje Dŭševnoga Lista: Temlin Kalman Lemerje 5 D, Škrilec Janoš Polana 5D, Zorko Janoš Lemerje 3 D, Brgles Miklošova Šalamenci 5 D, Horvath Sándor Dolina 5 D, Vlaj Franc Lemerje 10 D, Kološa Ivan trg. p. M. Sobota 20 D, Sever Franc

Puconci 10 D, Kološa Ivanova Puconci 5 D, z Budapešta Jurassa Martinova 5 i z Zala Egerszega Schermann Gyulova 5 Din. — Na nesprhliví věnec Luthárove Flisár Šarolte: Vukan Jolanka Sebeborci 5 D, Banfi Géza Lemerje 15 D, Zelko Števan Pečarovci 10 D, Franko Karolina Puconci 10 D, Mikola Fáni Vaneča 10 D, Cigúth Kalman Borejci 20 D, Sukič Lajoš Sebeborci 10 Din, Kiselak Jožef Tešanovci 20 D, Kuhar Franc (goslar) Puconci 10 D, Olas Lajoš Sebeborci 10 Din. Topla hvála!

Konfirmacija v Puconci je marca 21 ga na Cvetno nedelo bila. K toj ósvetnosti so konfirmanduše z Puconske šole spucali celi cerkveni vrt i cérkev odznótra, nadale z cvétjom lepó opleli krstni kamen i oltár. 31 dečkov i 36 deklic vkúp 67 mládi krstšanov je očivesno pred celov gmánov položilo verevadlivanje i oblúbo svojo i obrvim so prihájali k Gospodnovomi stoli. Cěla ósvetnost je lepó i genlivo dolitekla. Dúhovnik, roditelje i vernici so med radosti skužami posluhneli rázumna, lepa odgovárjanja, veršuse i popévanja. Eden pojbár i edna deklina sta vu iméni vsé ovi túdi k gmáni i k roditelom pravila genlive reči. Šestéro sirotic brez očé i ednoga brez materé so dúhovnik túdi posebno blagoslovili z milími rečmi. Naj ete lépi dén deci i roditelom kém bole nepozábleni ostáne, záto je fárno žensko društvo vse konfirmálivane z lepími spomínskimi listami obdarúvalo; od fonda naši časopisov ji je pa dôbilo 20 Môzeša 5 kn'g i Jošue knigo, vsi ovi pa edno edno ménšo knižico. Ka ti konfirmálivani z djánjom túdi ščéjo živetí za našo sv. m. cérkev, tó svedoči njihov ob toj prilíki prinešeni áldov. Dečki so darúvali 190 dinárov na Gustav Adolfa društvo; deklina pa 245 dinárov fárnomi ženskomu društvi. Boži dúh svéti bojdí njim veren voditel, da vu veri obstojijo i vu boji nezdvójijo!

Nikše prilíke brez dobročinénja! Pri slednjíčuvanji Kúčan Šandora i Banfi Gizele v Šalamenci so góstje darúvali na Gustav Adolfa društvo 72 Din. — Bojdí hvála na tó Vsamogóčemi; On naj blagoslovi daritele i mládomi pári darúje istínsko bláženstvo, mirovno, zadovolno vkúpživljenje!

Apače. Z M. Sobote Kozic Ivan mehanikar i z Križevca Gergar Ivan palét i lastnik mlatilnice pri nás hodéč sta našo molitvárnico túdi poglednola i na njô 50-50 dinárov darúvala. Té dár, líki edno svedóstvo njídva verevrélosti túdi po etoj pôti hválimo.

Pošta. Škrilec Kalman Buenos Aires. Pèneze na časopise i pismo zahválno spréjali. Nerazmimo, kak bi mogli na zgúbo prítí kalendarije, vém so na R. bili posláni. Hvála za ves trúdi Nadale se túdi nespozábimo z Vás i zdá pozdrávlamo vse naše tamošnje slovenske verebrate! — *Varga Marija* Francija. Nás túdi veselí, ka ti takšo radost správlajo naši časopisi. Poráčaj je túdi drúgim, šteri rávno tak nemorejo tam v našo cérkev hoditi. Bóg te čuvaj, blagoslávaj! — *Lánšček Lajoš* Perth Amboy. Preveč smo zahvální za Vašo vrélost. Pèneze na kalendarije i D. List prejéli. Gláse objávali. Drúgoč nam túdi odpište edno-drúgo. Topeo pozdráv!

Turobni glási. Zádnji mesec so se z Puconske fare odselili vu večnost: Kúhar Elizabet v Puconci, stara 76 let; Temlin Štefan v Brezovci, st. 64, lét, (Brezovski kurátor za puconsko fáro skóz 13 lét, brezovski ritar skóz 10 lét, predsednik ogengasilcov v Brezovci skóz 14 lét, odlikovánec Sv. Sava réda V. zlóčom); Čarni Terezia v Dolini, st. 13 l.; vd. Varga Judit, roj. Čelák v Šalamenci, st. 77 l.; Kološa Mikloš v Puconci, st. 64 l. (preštímami kmet i gostilničár, lúbleni môž domá i skóz 16 let v Bethlehemi, obdarúvani z velikim rázumom, z vnógov šálov, z donéčim, krepkim spévajóčim glásom, dober prijátel vsákomi, bivši krepek steber betlehemske ev. fare); Škrilec Kata, roj. Norčič v Polani, st. 74 l.; Banko Števan v Brezovci, st. 71 l.; Varga Mihaly v Brezovci, st. 76 l. — Naj májo sladtek grobski sén i blázeno gorístanénje.

Bethlehem. Na Cvetno nedelo je vu slovenskoj evang. cérkvi konfirmálivani bilo 41 deklin i dečkov.

Morávci. Na Gustav Adolfa Podpornico so nasledújoči áldovi nabráni: dár Vezér Irénke 20 D, offertorium pri blagoslovitvi vózmálane cérkve 220 D, Ženskoga društva dár na imé Luthár Adama 100 D, nabéranje v Morávci 151 D, v Tešanovci 152 50 D, v Vučjojgomili 105 5 D, dár konfirmandušov 154 D, pénez možnje 42 25, dár N. N. 4 75, navkúp 950 Di, tó je z 556 din. več, líki prvéše leto.

Perth Amboy (Amerika). Naš dober verník Lajnšček Lajoš nam eta pišejo: Našiva dvá dobriva naprêplačnika na Dúševen List sta mrlá, kakti Vajda Šandor i Kološa Jožef. Obádvá sta prelépe cerkvene spómenke za seboj nihála. Kološa Jožef so ešče nazádne darúvali 1 dolár na Dúševen List. — Naša gmána je dobila nógova dúhovnika, po iméni Szathmáry Gjulo, ki vsáko nedelo v dvóma jezíkoma oprávlajo Božo slúžbo.

KA JE JERSEY?

Jersey se zové pleteno blágo za žensko gvan-tanje, kak túdi za vse, ka se z etoga blága naprávi, gvan-te, kostúme i. t. d. Imé je angleško i káže vre-tino Jersey-blága. Káže pa z ednim túdi kvaliteto. Vse žensko gvan-tanje, štero z Angliškoga shája, je preveč praktično i elegantno. Ženska, štera etakši gvan-t nosi, se léko v vsakšoj družbi pokáže. Po izložbaj zvónski velki várašov se zádne vrémen vse večkrát vidi žensko gvan-tanje s pletenoga blága. Vnôge znamenite i velke trgovine so se špecializi-rále na eto blágo. Pri nás je do zdaj samo tó biló, ka se je z zvóněšnji držáv moglo notri prinesti.

tak trpězne, ka se ne pozna dosta, túdi če se gvan-t vsakši dén nosi. Pôleg toga so fárbe zvôn réda stálne, to se právi, ka se gvan-t léko peré, nê ka bi poblědo. Na konci ešče dodámo, ka je blágo zadosta razteglivo, pa če šivamo gvan-t z navád-nim šiválnim mašinom, šteri krepke šive dáva, se vnogokrát zgodí, ka tē popókajo ali pa obrnjeno to je: ka šivi strgajo mále falate sámoga pletenoga blága. Tivar Jersey gvan-ti se šivajo z zôsebnimi mašini, šiv tej mašinov je rávno tak raztegliv, kak sámó pleteno blágo. Zátó se niti nemre zgoditi, ka bi šivi vóstrgali tále pletenoga blága. Tó lastiv-nost samo rédkí, z zvónstva pripelani gvan-ti májo.

Zdaj je fabrika Tivar vzela delo v svoje roké. Naróčení so nájmodernejši mašini, pa de Tivar túdi na etom póli spuno svojo dužnost po onom poznánom princípi: „Od vlakna do gotove oblěke.“ Za toga volo de se moglo spuniti túdi tó drúgo: ka se za malo pénez zná kém več ponúdití. Tak stojimo pred odgovorom na ono pítanje: Ka so Tivar Jersey gvan-ti.

To so gvan-ti za ženske i deklíne iz prvoga klása pletenoga materijála za dáme. Blágo je edno fárbeno naprávleno, ali jeste túdi tákše, štero je sple-teno z bogátimi vzorcí; zadosta je elastično, tak, ka se lepó nosi. Fárba se eto blágo z nájvėšov pážnjov i skrbjöv. Fárbe se vzemejo z nájnověši módni vzorcov i so nê samo moderne, nego túdi

Tivar Jersey blágo se preveč lepó nosi, kak sm-že oměnili, zátó se léko za rázložne ženske gvan-t ponúca, štere si léko obličějo i nosijo za rázn-prílike. Ár je blágo ali edno fárbeno, ali pa rázlož-lepí vzorcov, se tem bole večstránsko lehko núc-Tivar z etoga rédi preprósti športski gvan-t, gvan-t obiske i za družbe, létne kostúme i complete, pr-več léki so i praktični. Nadale lépe gvan-te za dekl-nice za šport i šolo.

Nájbole naprávite, či kém prvle notri idete nájblížánjo Tivar trgovino i poglédate sploy bre-pláčno nôve Tivar Jersey gvan-te. Sami te se zagv-šali, kak so lépi, praktični, ali ka je glávno, kak-fál tej Tivar Jersey-gvan-ti.